

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
HENRIKA SAUGMANDSGAARDA ØE
přednesené dne 6. října 2021¹

Věc C-342/20

A SCPI

za přítomnosti

Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách, Finsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Volný pohyb kapitálu – Daňové právní předpisy –
Korporační daň – Investiční fondy – Daňově transparentní subjekt – Hybridní subjekt –
Investice do nemovitostí nebo realitních společností, které se nacházejí v jiném členském státě –
Mechanismus daňové transparentnosti – Požadavek na zřízení podle smluvního práva –
Vyloučení investičních fondů zřízených podle práva společností – Omezení – Srovnatelnost –
Odůvodnění – Neexistence“

I. Úvod

1. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách, Finsko) se týká výkladu článků 49, 63 a 65 SFEU.
2. Projednávaná žádost byla podána v rámci sporu mezi společností A SCPI, investičním fondem se sídlem ve Francii, a Verohallinto (daňový orgán, Finsko), ve věci předběžného rozhodnutí vydaného tímto posledně uvedeným orgánem. V tomto rozhodnutí měl daňový orgán za to, že společnost A SCPI nebyla za účetní období roku 2020 daňově transparentní, a proto musela podléhat dani z příjmu ve Finsku.
3. Toto rozhodnutí daňového orgánu bylo založeno na ustanoveních, která byla nedávno zavedena do finských daňových předpisů a která stanoví rozdílné zacházení mezi investičními fondy zřízenými podle smluvního práva na jedné straně a podle práva společností na straně druhé.
4. Investiční fondy zřízené *podle smluvního práva* jsou považovány za daňově transparentní, a proto jsou osvobozeny od daně z příjmu. Smluvní fondy nemají právní subjektivitu. Jejich fungování je upraveno smluvními ustanoveními dohodnutými mezi investory.

¹ – Původní jazyk: francouzština.

5. Naproti tomu, investiční fondy zřízené *podle práva společností*, jako je společnost A SCPI, jsou považovány za daňově netransparentní. V důsledku toho podléhají dani z příjmu ve Finsku. Zřízení „podle práva společností“ znamená založení subjektu, jehož fungování je upraveno „stanovami“. V závislosti na druhu dotčeného subjektu může mít tento subjekt právní subjektivitu nebo právní způsobilost (a sice způsobilost činit právní úkony a být účastníkem řízení před soudy) či nikoli.

6. Z důvodů uvedených dále v tomto stanovisku mám za to, že rozdílné zacházení, které stanoví finské daňové právní předpisy, mezi investičními fondy zřízenými podle smluvního práva a investičními fondy zřízenými podle práva společností, je v rozporu s volným pohybem kapitálu, jak je zaručen články 63 a 65 SFEU.

7. V podstatě se domnívám, že toto rozlišení je svévolné v tom, že vede k rozdílnému zacházení ve vztahu k investičním fondům, které jsou objektivně srovnatelné z hlediska transparentnosti, bez ohledu na to, zda jsou zřízené podle smluvního práva nebo podle práva společností.

II. Finské právo

8. Podle ustanovení § 3 bodu 4 tuloverolaki 1535/1992 (zákon 1535/1992 o dani z příjmu) ze dne 30. prosince 1992, ve znění zákona 528/2019 (dále jen „zákon o dani z příjmu“), se „korporacemi“ rozumí zejména akciová společnost, investiční fond a specializovaný investiční fond.

9. Podle ustanovení § 9 prvního pododstavce bodu 2 tohoto zákona jsou fyzické osoby, které nemají ve Finsku bydliště během zdaňovacího období, a zahraniční korporace povinny zaplatit daň z příjmů dosažených ve Finsku (omezená daňová povinnost).

10. Ustanovení § 10 uvedeného zákona uvádí několik kategorií příjmů, které se považují za příjmy dosažené ve Finsku. Mezi těmito příjmy jsou obsaženy zejména:

- příjem z nemovitostí nacházejících se na území Finska nebo z prostor držených na základě akcií finské bytové nebo jiné akciové společnosti nebo z důvodu členství v bytovém nebo jiném družstvu;
- dividendy, zisky dosažené družstvem a jakýkoli jiný srovnatelný příjem finské akciové společnosti, družstva nebo jiné korporace, jakož i podíly na příjmech finského sdružení;
- zisk z prodeje nemovitosti nacházející se na území Finska nebo z převodu akcií nebo podílů na finské bytové akciové společnosti, jiné akciové společnosti nebo družstvu, jejichž celkový majetek sestává z více než 50 % z jedné nebo několika nemovitostí nacházejících se na území Finska.

11. Ustanovení § 20a zákona o dani z příjmu bylo zavedeno zákonem 528/2019, který nabyl účinnosti dne 1. ledna 2020 a začal se používat počínaje zdaňovacím obdobím 2020.

12. Podle prvního pododstavce tohoto § 20a jsou od daně z příjmu osvobozeny investiční fondy ve smyslu § 2 prvního pododstavce bodu 2 kapitoly 1 sijoitusrahastolaki 213/2019 (zákon 213/2019 o investičních fondech), jakož i s nimi srovnatelné zahraniční otevřené investiční fondy zřízené podle smluvního práva, které mají alespoň 30 vlastníků podílů.

13. Podle druhého pododstavce uvedeného § 20a se toto osvobození použije rovněž na specializované investiční fondy ve smyslu § 1 druhého pododstavce kapitoly 2 vaihtoehtorahastojen hoitajista annettu laki 162/2014 (zákon 162/2014 o správcích alternativních fondů) a na s nimi srovnatelné zahraniční specializované investiční fondy zřízené podle smluvního práva, pokud jsou tyto fondy otevřené a mají alespoň 30 vlastníků podílů.

14. Podle ustanovení § 20a čtvrtého pododstavce zákona o dani z příjmu je podmínkou osvobození od daně specializovaného investičního fondu ve smyslu § 1 druhého pododstavce kapitoly 2 zákona 162/2014 o správcích alternativních investičních fondů nebo s ním srovnatelného zahraničního specializovaného investičního fondu zřízeného podle smluvního práva, který své finanční prostředky investuje přednostně způsobem upraveným v § 4 v kapitole 16a tohoto zákona do nemovitostí a cenných papírů spojených s nemovitostmi to, aby uvedený fond každoročně vlastníkům jeho podílů vyplatil minimálně tři čtvrtiny zisku za hospodářský rok bez ohledu na nerealizované přírůstky hodnoty.

III. Spor v původním řízení, předběžná otázka a řízení před Soudním dvorem

15. A SCPI je investičním fondem založeným podle francouzského práva ve formě společnosti s proměnným základním kapitálem (société civile de centrale immobilier à capital variable), který investuje do nemovitostí nacházejících se ve Francii nebo v zemích eurozóny. Investiční majetek tvořený nemovitostmi je pronajímán podnikatelům. Na konci roku 2017 představovala hodnota investičního fondu přibližně 32 milionů eur. Společnost měla investice ve čtyřech nemovitostech nacházejících se ve čtyřech různých zemích eurozóny. V roce 2017 měla společnost 926 investorů.

16. A SCPI je zastoupena společností „A“ SAS („A“ Asset Management, société par actions simplifiée) (zjednodušená akciová společnost). V souladu se zákonem a s jejími stanovami jsou veškerá rozhodnutí týkající se společnosti A SCPI přijímána společností A, která rovněž spravuje fondy. Společnost A SCPI nemůže sama provádět právní úkony, ani nemá způsobilost být účastníkem řízení před soudy. Kromě toho podléhá doзору Autorité des marchés financiers française (francouzský orgán pro finanční trhy) (AMF) a je alternativním investičním fondem ve smyslu směrnice 2011/61/EU².

17. Investoři obdrží za své akcie roční podíl na zisku, který odpovídá čistým příjmům z nájmu a jiným čistým finančním příjmům společnosti A SCPI. O vyplacení zisku rozhoduje valná hromada. Společnost odpovídá za své závazky vůči třetím osobám, ale investoři nesou druhotně odpovědnost za závazky společnosti.

18. Ve Francii je společnost A SCPI pro účely zdanění transparentním subjektem. Nepodléhá dani z příjmu. Investoři podléhají dani z příjmu do výše příjmů, které jsou jim vyplaceny ve výši odpovídající jejich podílům na společnosti. Investoři podléhají i dani z příjmu ze zisku dosaženého prodejem nebo vyplacením podílu.

19. Společnost A SCPI hodlala podepsat v červnu 2019 reciproční smlouvu o koupi akcií dvou finských realitních akciových společností, v jejichž majetku se nacházely nemovitosti, které slouží maloobchodním účelům. V případě uskutečnění transakce bude společnost A SCPI ve Finsku pronajímat nemovitosti v souvislosti s prostory, které spravuje z titulu vlastnictví akcií v realitní

² – Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 8. června 2011 o správcích alternativních investičních fondů a o změně směrnice 2003/41/ES a 2009/65/ES a nařízení (ES) č. 1060/2009 a (EU) č. 1095/2010 (Úř. věst. 2011, L 174, s. 1).

akciové společnosti. Mimoto společnost A SCPI zvažuje možnost uskutečnit ve Finsku jiné investice do nemovitostí tím, že recipročně nabude akcie jiných realitních akciových společností nebo tím, že provede přímé investice do nemovitostí.

20. V rámci svých plánů investic do nemovitostí ve Finsku požádala společnost A SCPI daňový orgán o vydání předběžného rozhodnutí týkajícího se zdaňovacích období 2019 a 2020.

21. Ohledně zdaňovacího období 2019 měl daňový orgán za to, že společnost A SCPI je ve Finsku osvobozena od daně z příjmu na základě relevantních daňových právních předpisů před nabytím účinnosti § 20a zákona o dani z příjmu.

22. Naopak, pokud jde o zdaňovací období 2020, měl daňový orgán za to, že společnost A SCPI není ve Finsku osvobozena od daně z příjmu podle výše uvedeného ustanovení.

23. V části předběžného rozhodnutí týkající se zdaňovacího období 2020, zpochybněné společností A SCPI, daňový orgán konstatoval, že z prospektu fondu přiloženého k žádosti vyplývá, že společnost A SCPI lze považovat za subjekt srovnatelný s finskou akciovou společností. Zisk fondu je vyplácen výlučně investorům, pokud takto rozhodne valná hromada. Společnost A SCPI je investiční podnik s proměnným základním kapitálem, takže nemá právní formu specializovaného investičního fondu zřízeného podle smluvního práva, jak ukládá § 20a čtvrtý pododstavec zákona o dani z příjmu.

24. Společnost A SCPI podala u Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách) žalobu proti předběžnému rozhodnutí daňového orgánu ohledně zdaňovacího období 2020.

25. Společnost A SCPI tvrdila, že § 20a zákona o dani z příjmu je v rozporu s unijním právem, jelikož pouze fondy zřízené podle smluvního práva lze považovat za specializované investiční fondy, které jsou osvobozeny od daně z příjmu. Společnost A SCPI je hospodářským subjektem, který je ve všech ohledech srovnatelný s finským investičním fondem. Jediný rozdíl spočívá v právní formě v tom smyslu, že společnost A SCPI má formu společnosti v souladu s požadavky francouzského zákona o investičních fondech, zatímco investiční fondy podle finského sijoitusrahastolaki (zákon o investičních fondech) musí být zřízeny podle smluvního práva.

26. Předkládající soud uvedl důvody, které vedly k přijetí § 20a zákona o dani z příjmu, tak jak vyplývají z přípravných prací.

27. Tato novela měla jednak za cíl zvýšit právní jistotu. V režimu před jejím přijetím nebylo daňové zacházení se zahraničními investičními fondy ve finském právu formálně upraveno a podléhalo rozhodnutím případ od případu. Vzhledem k tomu, že v daňových právních předpisech není definován pojem „investiční fond“, musela být kritéria srovnatelnosti stanovena na základě správní praxe a judikatury. Poměrně obecná povaha daňových ustanovení mohla usnadnit postavení zahraničních fondů na roveň finským investičním fondům.

28. Kromě toho, předkládající soud zdůraznil, že přijetí § 20a zákona o dani z příjmu neznamenalo přerušování zdanění investičních fondů ve Finsku. Jejich daňové zacházení vždy záviselo na právní formě investičního nástroje a toto ustanovení se v tomto ohledu nezměnilo. Finské investiční fondy a specializované investiční fondy jsou subjekty zřízené podle smluvního práva. Cílem návrhu novely bylo zpřesnit daňové právní předpisy pouze pro fondy zřízené podle smluvního práva, ať už se jedná o finské nebo zahraniční fondy.

29. Z návrhu novely zejména vyplývá, že sledovaným cílem nebylo rozšířit působnost daňového osvobození na jiné právní formy subjektu kolektivního investování do cenných papírů v zahraničí. Ve Finsku je zdanění založeno na právní formě investičního nástroje. Finské investiční fondy jsou subjekty zřízenými podle smluvního práva, které nejsou samostatnými právními osobami, ale jedná se spíše o majetková sdružení, u nichž je osvobození od daně upraveno samostatně. Zahraniční investiční fondy lze klást na roveň finským akciovým společnostem na základě jejich právní formy.

30. Předkládající soud dále zdůrazňuje, že podle finských právních předpisů vztahujících se na investiční fondy mohou být investiční fondy zřízeny pouze podle smluvního práva.

31. Tento soud se zabývá slučitelností § 20a zákona o dani z příjmu s články 49, 63 a 65 SFEU, jelikož pouze otevřené zahraniční investiční fondy, zřízené podle smluvního práva, lze postavit na roveň finským investičním fondům osvobozeným od daně z příjmu, a to při vyloučení investičních fondů zřízených podle práva společností, jako je společnost A SCPI.

32. Za těchto podmínek se Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba články 49, 63 a 65 SFEU vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátním právním předpisům, podle kterých lze pouze zahraniční otevřené investiční fondy založené podle smluvního práva postavit na roveň finskému investičnímu fondu osvobozenému od daně z příjmů, v důsledku čehož zahraniční investiční fondy, které s ohledem na jejich právní formu nebyly zřízeny podle smluvního práva, ve Finsku podléhají srážkové dani, i když mezi jejich situací a situací finských investičních fondů neexistuje jiný významný objektivní rozdíl?“

33. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla zapsána do rejstříku Soudního dvora dne 23. července 2020. Finská republika a Evropská komise předložily písemná vyjádření a písemně odpověděly na otázky položené Soudním dvorem dne 18. května 2021.

IV. Analýza

34. Problematika vznesená v projednávané věci je součástí obecnější problematiky daňově „hybridních“ subjektů, a sice subjektů považovaných za daňově „transparentní“ v jednom státě (subjekt jako takový nepodléhá dani, dani podléhají pouze jeho společníci do výše svých podílů) a za daňově „netransparentní“ v jiném státě (subjekt jako takový podléhá dani)³.

³ – Viz zejména Parada, L., „Hybrid Entities and Conflicts of Allocation of Income Within Tax Treaties: Is New Article 1(2) of the OECD Model (Article 3(1) of the MLI) the Best Solution Available?“, *British Tax Review*, 2018, č. 3, s. 335 až 376, zejména s. 338 a 339: „Generally speaking a ‚hybrid entity‘ is an entity that is considered to be a taxable or opaque entity in the country of its establishment, that is, it is an entity which is different from its owners and which is subject to corporate income taxation in its country of organisation. In the other country, however, the same entity is regarded as tax or fiscally transparent, that is, there will be no taxation at the level of the entity but rather there will be at the level of the partners. The same phenomenon of hybridity operates in the opposite direction also. That is to say, an entity can be treated as being tax transparent in the country of its establishment, but considered a taxable entity in the other country. These entities are known as ‚reserve hybrids entities‘.“ („Obecně je ‚hybridní subjekt‘ subjekt, který podléhá zdanění nebo je považován za daňově netransparentní ve státě, ve kterém je usazen, tedy subjekt, který je odlišný od svých vlastníků a který podléhá korporační dani ve státě usazení. V jiném státě je nicméně tentýž subjekt považován za daňově transparentní, to znamená, že nebude podléhat zdanění na úrovni subjektu, ale na úrovni společníků. Stejná hybridita funguje rovněž v opačném směru. Tedy, že se subjektem může být zacházeno jako s daňově transparentním ve státě, ve kterém je usazen, ale může být považován za zdanitelný subjekt v jiném státě. Tyto subjekty jsou označovány jako ‚reverzní hybridní subjekty‘.“)

35. V rámci sporu v původním řízení je se společností A SCPI zacházeno jako s daňově transparentním subjektem ve státě, ve kterém byla založena (Francie), a jako s daňově netransparentním subjektem ve státě, kde plánuje určité investice do nemovitostí (Finsko).

36. Zatímco hybridní subjekty vyvolávají složité otázky týkající se koordinace v rámci úmluv o zamezení dvojího zdanění⁴, otázka předkládajícího soudu se omezuje na specifitější problematiku slučitelnosti finských právních předpisů s volným pohybem kapitálu a svobodou usazování.

37. Konkrétně je podstatou otázky tohoto soudu, zda požadavek na zřízení podle smluvního práva stanovený daňovými právními předpisy členského státu proto, aby investiční fond mohl být považován za daňově transparentní, je v rozporu s volným pohybem kapitálu nebo svobodou usazování, jelikož vede k vyloučení investičních fondů zřízených podle práva společností v jiných členských státech, i když jsou tyto fondy objektivně srovnatelné, pokud jde o transparentnost, s fondy zřízenými podle smluvního práva.

38. Finská vláda navrhuje na rozdíl od Komise odpovědět na tuto otázku záporně.

39. Zdůrazňuji, že problematika hybridních subjektů není v judikatuře Soudního dvora nová. Rozsudek *Columbus Container Services* se totiž týkal společnosti založené podle belgického práva, která byla považována za daňově netransparentní v Belgii (kde podléhala zvýhodněnému režimu koordinačních center) a daňově transparentní v Německu, kde měli bydliště její společníci⁵. Tento rozsudek však neobsahuje žádné vodítko, které by bylo použitelné na projednávanou věc, jelikož se týkal specificky dodatečné daně vybírané v Německu (od společníků) z důvodu nízké daňové sazby uplatňované v Belgii (na společnost)⁶.

40. Pro úplnost dále uvádím, že Soudní dvůr přezkoumal poskytnutí státních podpor daňově transparentním subjektům v rozsudku ze dne 25. července 2018, *Komise v. Španělsko a další*⁷.

A. K použitelné svobodě volného pohybu

41. Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce odkazuje na svobodu usazování (článek 49 SFEU) a na volný pohyb kapitálu (článek 63 SFEU). Připomínám, že působnosti těchto dvou základních svobod nejsou nutně výlučné⁸. Považuji však za obtížně zpochybnitelné, že projednávaná věc musí být posouzena pouze s ohledem na volný pohyb kapitálu, jak správně tvrdily finská vláda a Komise.

42. Zamýšlené investice společnosti A SCPI v rámci sporu v původním řízení spočívají jednak v nabytí podílu ve finských realitních společnostech a jednak v přímých investicích do nemovitostí nacházejících se ve Finsku⁹.

⁴ – Viz zejména *Parada, L., op. cit.*, a *Brabazon, M.*, „Holding Proteus: Emerging Treaty Practice on Hybrid and Fiscally Transparent Entities“, *British Tax Review*, 2020, č. 5, s. 670 až 693.

⁵ – Rozsudek ze dne 6. prosince 2007 (C-298/05, EU:C:2007:754, body 13 až 20). Viz rovněž stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho ve věci *Columbus Container Services* (C-298/05, EU:C:2007:197, body 19 až 25).

⁶ – Rozsudek ze dne 6. prosince 2007, *Columbus Container Services* (C-298/05, EU:C:2007:754, body 35 až 37).

⁷ – C-128/16 P, EU:C:2018:591.

⁸ – Viz pro znázornění rozsudek ze dne 21. ledna 2010, *SGI* (C-311/08, EU:C:2010:26, body 23 až 30), jakož i mé stanovisko ve věci *Komise v. Maďarsko* (Poživatí práva k zemědělské půdě) (C-235/17, EU:C:2018:971, body 47 až 49).

⁹ – Viz bod 19 tohoto stanoviska.

43. Pokud jde o přímé investice do nemovitostí nacházejících se v jiném členském státě, tyto investice spadají do volného pohybu kapitálu, jak jsem vysvětlil ve svém stanovisku ve spojených věcech SEGRO a Horváth¹⁰. Tato kvalifikace byla potvrzena v judikatuře následující po tomto stanovisku¹¹.

44. Pokud jde o nabytí podílu ve společnostech se sídlem v jiném členském státě, z ustálené judikatury vyplývá, že do působnosti svobody usazování spadá vnitrostátní právní úprava, která se použije *pouze* na nabytí podílů umožňujících vykonávat nepochybný vliv na rozhodování společnosti a určovat její činnost. Naproti tomu vnitrostátní ustanovení, která se použijí na nabytí podílů pouze s cílem investovat bez úmyslu ovlivňovat řízení a kontrolu dotčeného podniku, musí být zkoumána výlučně z hlediska volného pohybu kapitálu¹².

45. V rámci sporu v původním řízení se přitom finská právní úprava nepoužije *pouze* na nabytí podílů, které umožňují vykonávat nepochybný vliv na rozhodování společnosti a určovat její činnost. Relevantní daňová ustanovení se totiž použijí na příjmy z *jakéhokoli* podílu ve finské společnosti bez ohledu na význam tohoto podílu¹³.

46. Na základě výše citované judikatury je proto třeba posoudit daňové zacházení týkající se nabývání podílů ve finských realitních společnostech pouze s ohledem na volný pohyb kapitálu.

47. Pro všechny případy nicméně uvádím, že dále rozvinuté úvahy budou relevantní i v kontextu svobody usazování.

B. K existenci omezení volného pohybu kapitálu

48. Podle ustálené judikatury platí, že opatření zakázaná čl. 63 odst. 1 SFEU jako omezení pohybu kapitálu zahrnují opatření, která mohou nerezidenty odradit od investování v některém členském státě nebo rezidenty uvedeného členského státu od investování v jiných státech¹⁴.

49. Naproti tomu existence pouhých *rozdílů* mezi vnitrostátními daňovými režimy nestačí ke konstatování existence takového omezení. Při neexistenci harmonizace na úrovni Unie totiž neomezují nevýhody, které mohou vyplývat ze souběžného výkonu daňové pravomoci různých členských států, volný pohyb za předpokladu, že takový výkon není diskriminační¹⁵.

¹⁰ – C-52/16 a C-113/16 (EU:C:2017:410, body 50 až 57).

¹¹ – Viz zejména rozsudky ze dne 18. ledna 2018, Jahin (C-45/17, EU:C:2018:18, bod 22); ze dne 6. března 2018, SEGRO a Horváth (C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, body 52 až 60), jakož i ze dne 21. května 2019, Komise v. Maďarsko (Poživací práva k zemědělské půdě) (C-235/17, EU:C:2019:432, body 54 a 55).

¹² – Viz zejména rozsudky ze dne 13. listopadu 2012, Test Claimants in the FII Group Litigation (C-35/11, EU:C:2012:707, body 91 a 92); ze dne 20. prosince 2017, Deister Holding a Juhler Holding (C-504/16 a C-613/16, EU:C:2017:1009, bod 78), jakož i ze dne 3. září 2020, Vivendi (C-719/18, EU:C:2020:627, body 40 a 41).

¹³ – Viz bod 10 tohoto stanoviska.

¹⁴ – Viz zejména rozsudky ze dne 13. března 2014, Bouanich (C-375/12, EU:C:2014:138, bod 43); ze dne 26. května 2016, NN (L) International (C-48/15, EU:C:2016:356, bod 44 a citovaná judikatura), a ze dne 6. března 2018, SEGRO a Horváth (C-52/16 a C-113/16, EU:C:2018:157, bod 65 a citovaná judikatura).

¹⁵ – Viz zejména rozsudky ze dne 16. července 2009, Damseaux (C-128/08, EU:C:2009:471, bod 27 a citovaná judikatura); ze dne 8. prosince 2011, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria (C-157/10, EU:C:2011:813, bod 38 a citovaná judikatura); ze dne 21. listopadu 2013, X (C-302/12, EU:C:2013:756, bod 28), a ze dne 26. května 2016, NN (L) International (C-48/15, EU:C:2016:356, bod 47 a citovaná judikatura).

50. Obdobně Soudní dvůr uvedl, že volný pohyb nemůže být chápán v tom smyslu, že členský stát je povinen zavádět daňová pravidla v závislosti na pravidlech jiných členských států tak, aby za každé situace zaručovala zdanění odstraňující veškeré odlišnosti vyplývající z vnitrostátních daňových právních úprav, jelikož rozhodnutí poplatníka týkající se investice v jiném členském státě pro něj mohou být v jednotlivých případech více či méně výhodná nebo nevýhodná¹⁶.

51. Jinými slovy, existenci pouhých rozdílů mezi daňovými politikami členských států nelze při neexistenci harmonizace na úrovni Unie považovat za odporující svobodám pohybu.

52. V rámci věci v původním řízení by tomu tak bylo v případě, kdyby finský daňový systém nestanovil mechanismus daňové transparentnosti. V takovém případě by nemohla být skutečnost, že společnost usazená ve Francii, kde těží z daňové transparentnosti, nemůže využívat podobného mechanismu ve Finsku, pokud se zde rozhodne investovat do nemovitostí, kvalifikována jako „omezení pohybu kapitálu“.

53. Problém, kterým se zabývám, má však jinou povahu. Ve věci v původním řízení finský daňový režim stanoví mechanismus daňové transparentnosti. Investiční fond A SCPI se sídlem ve Francii jej nemůže využít, jelikož nesplňuje *kritéria způsobilosti* stanovená finskými právními předpisy.

54. V takovém případě se již nejedná o problém rozdílu mezi vnitrostátními daňovými režimy, ale o problém slučitelnosti kritérií způsobilosti stanovených vnitrostátním daňovým režimem (v projednávané věci finským daňovým režimem) se svobodami pohybu¹⁷.

55. Za okolností sporu v původním řízení byla společnost A SCPI vyloučena z mechanismu daňové transparentnosti z toho důvodu, že nebyla zřízena podle smluvního práva. Předkládající soud se dotazuje na legitimitu tohoto kritéria způsobilosti.

56. S ohledem na judikaturu připomenutou v bodě 48 tohoto stanoviska není podle mého názoru pochyb o tom, že požadavek na zřízení podle smluvního práva proto, aby bylo možné využívat daňové transparentnosti, tak jak je stanovena v § 20a zákona o dani z příjmu, představuje omezení volného pohybu kapitálu. Tento požadavek totiž může odradit investiční fondy zřízené v jiných členských státech podle práva společností od investování ve Finsku.

57. V tomto ohledu připomínám, že vnitrostátní právní předpisy, které se použijí bez rozdílů na hospodářské subjekty, které jsou rezidenty, a na hospodářské subjekty-nerezidenty, mohou představovat omezení volného pohybu kapitálu. Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, že i rozlišování, které spočívá na objektivních kritériích, může fakticky znevýhodňovat přeshraniční situace¹⁸.

58. V rámci sporu v původním řízení vyplývá odrazující účinek z vyloučení z mechanismu daňové transparentnosti a odpovídající povinnosti zdanění daní z příjmu ve Finsku, které se vztahují na investiční fondy zřízené podle práva společností v jiném členském státě, zejména pokud tyto fondy těží z daňové transparentnosti ve svém členském státě původu.

¹⁶ – Rozsudky ze dne 7. listopadu 2013, K (C-322/11, EU:C:2013:716, bod 80); ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka (C-156/17, EU:C:2020:51, bod 72), a ze dne 30. dubna 2020, Société Générale (C-565/18, EU:C:2020:318, bod 35).

¹⁷ – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka (C-156/17, EU:C:2020:51, body 45 a 46).

¹⁸ – V tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 4. června 2002, Komise v. Francie (C-483/99, EU:C:2002:327, body 39 až 42); ze dne 13. května 2003, Komise v. Spojené království (C-98/01, EU:C:2003:273, bod 47); ze dne 11. listopadu 2010, Komise v. Portugalsko (C-543/08, EU:C:2010:669, body 68 až 72), a ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka (C-156/17, EU:C:2020:51, bod 55).

59. Takový nesoulad v daňovém zacházení s fondy zřízenými podle práva společností se sídlem v jiných členských státech (daňová transparentnost v členském státě původu, daňová netransparentnost ve Finsku) totiž může mít z daňového hlediska značné negativní dopady, a tím tyto fondy odrazovat od investování ve Finsku.

60. Daňová transparentnost je přesněji ve většině případů záměrnou volbou investorů, kteří strukturují svou investiční strategii podle této volby. V takovém kontextu bude mít vyloučení daňové transparentnosti v členském státě odrazující účinek na investice v tomto státě, jelikož bude toto vyloučení neslučitelné se strategií zavedenou investory. V rámci sporu v původním řízení to byl právě tento odrazující účinek, který vedl společnost A SCPI k podání žaloby proti předběžnému rozhodnutí, kterým jí daňový orgán odmítl přiznat postavení daňově transparentního subjektu.

61. Pro úplnost dále uvádím, že nelze vyloučit, že požadavek na zřízení podle smluvního práva stanovený v § 20a zákona o dani z příjmu může být *nepřímo diskriminační* na základě původu investičních fondů, jak zdůraznila Komise.

62. Podle ustálené judikatury platí, že svobody pohybu zaručené Smlouvou o FEU zakazují nejen přímou (nebo zjevnou) diskriminaci na základě původu, ale také všechny nepřímé (nebo skryté) formy diskriminace, které, i když jsou založeny na zdánlivě neutrálních kritériích, vedou ve skutečnosti ke stejnému výsledku¹⁹.

63. Požadavek na zřízení subjektů podle smluvního práva přitom bude mít nepřímou diskriminační účinek, pokud finské (nedaňové) právní předpisy vztahující se na investiční fondy vyžadují, aby tyto fondy byly zřízeny podle smluvního práva²⁰. V takovém případě by totiž z mechanismu daňové transparentnosti stanoveného v § 20a zákona o dani z příjmu mohly být vyloučeny pouze investiční fondy se sídlem v jiných členských státech (zřízené podle práva společností). Tento nepřímou diskriminační účinek by mohl být dokonce posílen existencí povinnosti stanovené v členském státě původu, aby určité investiční fondy byly zřízeny podle práva společností²¹.

64. V odpovědi na několik otázek položených Soudním dvorem v tomto ohledu finská vláda nicméně uvedla, že finské právní předpisy umožňují zřizování investičních fondů podle práva společností s tím, že takové fondy jsou tedy vyloučeny z mechanismu daňové transparentnosti stanoveného v § 20a zákona o dani z příjmu, stejně jako fondy zřízené podle práva společností se sídlem v jiných členských státech. Je-li tomu skutečně tak, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, domnívám se, že kvalifikaci „nepřímé diskriminace“ je třeba vyloučit.

65. V každém případě zdůrazňuji, že kvalifikace „nepřímé diskriminace“ není rozhodující pro zodpovězení položené otázky, jelikož existence omezení volného pohybu kapitálu je podle mého názoru z výše uvedených důvodů nepochybná.

¹⁹ – Viz zejména rozsudky ze dne 12. února 1974, Sotgiu (152-73, EU:C:1974:13, bod 11); ze dne 3. února 1982, Seco a Desquenue & Giral (62/81 a 63/81, EU:C:1982:34, bod 8); ze dne 13. června 2002, Sea-Land Service a Nedlloyd Lijnen (C-430/99 a C-431/99, EU:C:2002:364, bod 36), jakož i ze dne 25. února 2021, Novo Banco (C-712/19, EU:C:2021:137, bod 31).

²⁰ – V tomto ohledu viz údaje poskytnuté předkládajícím soudem, jak jsou shrnuty v bodech 28 až 30 tohoto stanoviska.

²¹ – Podle vysvětlení poskytnutých předkládajícím soudem se zdá, že v rámci sporu v původním řízení musela být společnost A SCPI na základě francouzských právních předpisů založena podle smluvního práva. Viz bod 25 tohoto stanoviska.

C. Ke srovnatelnosti investičních fondů zřízených podle smluvního práva a podle práva společnosti

66. Podle článku 65 odst. 1 písm. a) SFEU není článkem 63 SFEU dotčeno právo členských států „uplatňovat příslušná ustanovení svých daňových předpisů, která rozlišují mezi daňovými poplatníky podle místa bydliště nebo podle místa, kde je jejich kapitál investován“.

67. Dosah této odchylky od volného pohybu kapitálu, kterou je již z povahy třeba vykládat restriktivně, je výslovně omezený čl. 65 odst. 3 SFEU, podle kterého vnitrostátní ustanovení práva uvedená v odstavci 1 tohoto článku „nesmějí představovat ani prostředek svévolné diskriminace, ani zastřené omezování volného pohybu kapitálu a plateb“.

68. Tudíž je třeba odlišit rozdílné zacházení přípustné na základě čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU od diskriminace zakázané ustanovením čl. 65 odst. 3 SFEU. V tomto ohledu z judikatury vyplývá, že aby mohla být vnitrostátní daňová právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, považována za slučitelnou s ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu kapitálu, je třeba, aby se rozdílné zacházení týkalo situací, které nejsou objektivně srovnatelné, nebo aby bylo odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu²².

69. Stále podle judikatury Soudního dvora platí, že srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací musí být posuzována s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními²³.

70. Na základě této judikatury je proto třeba posoudit, zda se investiční fondy zřízené podle práva společností v jiných členských státech (vyložené z mechanismu daňové transparentnosti stanoveného v § 20a zákona o dani z příjmu) nachází v situaci srovnatelné s investičními fondy zřízenými podle smluvního práva ve Finsku (na které se tento mechanismus vztahuje), s ohledem na vnitrostátní daňová pravidla.

71. Bez dalšího zdůrazňuji, že otázka, kterou položil předkládající soud, je výslovně založena na předpokladu, že investiční fond, jako je společnost A SCPI, i když je zřízen podle práva společností, *se ve skutečnosti nachází v situaci srovnatelné* s investičními fondy usazenými ve Finsku a zřízenými podle smluvního práva. Podle samotného znění této otázky totiž, s výjimkou jejich právní formy, „neexistuje jiný významný objektivní rozdíl mezi situací těchto investičních fondů a situací finských investičních fondů“.

72. Dodávám, že podle mého názoru není pochyb o tom, že *některé* investiční fondy zřízené podle práva společností jsou skutečně srovnatelné se smluvními investičními fondy pro účely použití takového mechanismu daňové transparentnosti, jako je mechanismus stanovený v § 20a zákona o dani z příjmu.

73. Účelem mechanismu daňové transparentnosti je sladit daňové zacházení s dotčenými subjekty s jejich právní realitou. Jinými slovy, cílem je zacházet s určitými subjekty, které jsou *právně transparentní, daňově transparentním způsobem*.

²² – Viz zejména rozsudky ze dne 10. května 2012, Santander Asset Management SGIIC a další (C-338/11 až C-347/11, EU:C:2012:286, bod 23 a citovaná judikatura); ze dne 21. června 2018, Fidelity Funds a další (C-480/16, EU:C:2018:480, bod 48), a ze dne 30. dubna 2020, Société Générale (C-565/18, EU:C:2020:318, bod 24).

²³ – Viz zejména rozsudky ze dne 12. června 2018, Bevola a Jens W. Trock (C-650/16, EU:C:2018:424, bod 32); ze dne 4. července 2018, NN (C-28/17, EU:C:2018:526, bod 31 a citovaná judikatura), jakož i ze dne 26. února 2019, X (Zprostředkovatelské společnosti usazené ve třetích zemích) (C-135/17, EU:C:2019:136, bod 64 a citovaná judikatura).

74. To je právě účel § 20a zákona o dani z příjmu. Jak vysvětlil předkládající soud, toto ustanovení osvobozuje určité subjekty, které nejsou samostatnými právními osobami, ale jedná se spíše o majetková sdružení, vytvořená za účelem kolektivního investování určitým počtem společníků²⁴.

75. Cílem tohoto mechanismu daňové transparentnosti je tedy osvobodit od daně z příjmu určité koordinační struktury, které v praxi nevytvářejí skutečnou clonu mezi hospodářskými činnostmi a investory. Jak vysvětlila finská vláda, cílem § 20a zákona o dani z příjmu je zacházet s investicemi do takových fondů jako s „přímými investicemi“ ze strany společníků do podkladových aktiv.

76. Naproti takovým transparentním smluvním strukturám stojí akciová obchodní společnost. Takové společnosti je tradičně přiznána právní subjektivita; má právní způsobilost; má svůj vlastní kapitál; má rozhodovací pravomoc jak ve svých investicích, tak i při rozdělování svých zisků, a poskytuje akcionářům omezenou odpovědnost (do výše jejich investice).

77. Na rozdíl od smluvních investičních struktur tak akciové společnosti vytvářejí neprůhlednou clonu, která vstupuje mezi hospodářskou činnost a investory. Z tohoto důvodu podléhají akciové společnosti tradičně korporální dani s tím, že rozdělování zisků ve formě dividend bude podléhat samostatnému zdanění u akcionářů. S akciovou společností, která je z právního hlediska netransparentní, je rovněž netransparentně zacházeno z daňového hlediska.

78. Mezi těmito dvěma extrémy (transparentnost smluvních ujednání na jedné straně, netransparentnost akciových společností na straně druhé) existuje mnoho typů struktur, které se vyznačují větší či menší transparentností.

79. Právě v tomto ohledu se mi přitom požadavek zřízení podle smluvního práva stanovený v § 20a zákona o dani z příjmu jeví jako hodný kritiky z důvodu nadměrného formalismu.

80. Zajisté není pochyb o tom, že některé subjekty zřízené podle práva společností mohou být považovány za netransparentní, pokud jsou jejich podmínky fungování podobné podmínkám tradiční akciové společnosti, tak jak byly popsány výše (právní subjektivita, právní způsobilost, vlastní kapitál, rozhodovací pravomoc nad investicemi a rozdělováním zisků, omezená odpovědnost).

81. Jiné subjekty zřízené podle práva společností jsou však z hlediska transparentnosti srovnatelné se subjekty zřízenými podle smluvního práva.

82. Pro ilustraci stačí uvést vlastnosti investičního fondu dotčeného ve sporu v původním řízení, a sice společnosti A SCPI, jak jsou popsány předkládajícím soudem²⁵. I když je tento subjekt zřízen podle práva společností, domnívám se totiž, že se vyznačuje vysokou mírou transparentnosti. Zaprvé společnost A SCPI nemá právní způsobilost (nemůže učinit právní úkon, ani být účastníkem řízení před soudy). Zadruhé čistý zisk společnosti A SCPI se každoročně vyplácí investorům. Zatřetí i když je společnost A SCPI odpovědná za závazky vůči třetím osobám, investoři mají v tomto ohledu druhotnou odpovědnost.

83. Podle mého názoru je investiční fond s takovými vlastnostmi, bez ohledu na svou formu společnosti, z hlediska transparentnosti srovnatelný s investičním fondem zřízeným podle smluvního práva. Takový subjekt totiž představuje pouhou koordinační strukturu, která

²⁴ – Viz bod 29 tohoto stanoviska.

²⁵ – Viz body 16 a 17 tohoto stanoviska.

nevytváří skutečnou clonu mezi vykonávanou hospodářskou činností a investory. Skutečnost, že o rozdělení zisku musí formálně rozhodnout valná hromada, nepovažuji v tomto ohledu za rozhodující²⁶, za podmínky, že velká část čistého zisku je investorům každoročně skutečně vyplácena²⁷.

84. Jinými slovy, tím, že se ustanovení § 20a zákona o dani z příjmu omezuje na formalistický pojem „transparentnost“ se zaměřením na požadavek na zřízení podle smluvního práva, vylučuje toto ustanovení určité investiční fondy zřízené podle práva společností, které jsou v praxi stejně tak „transparentní“ jako investiční fondy zřízené podle smluvního práva. V tomto smyslu toto ustanovení stanoví svévolné rozdílné zacházení mezi situacemi, které jsou srovnatelné.

85. Platnost výše uvedených úvah je podle mého názoru potvrzena nedávným rozsudkem Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (Příjem vyplácený SKIPCP), jak správně zdůraznila Komise²⁸. Tento rozsudek se sice netýkal daňového režimu použitelného na investiční fondy, ale daňového zacházení s příjmy rozdělovanými takovými fondy. Nicméně Soudní dvůr v této souvislosti výslovně rozhodl, že „skutečnost, že [investiční společnost s proměnným základním kapitálem (SICAV)] podle lucemburského práva byla zřízena podle *práva společností*, nezpůsobuje, že je tento subjekt v odlišné situaci ve srovnání se [subjektem kolektivního investování do převoditelných cenných papírů (SKIPCP)] podle finského práva, který byl zřízen podle *smluvního práva*, pokud jde o daňové zacházení s rozdělovanými výnosy“²⁹.

86. Jinými slovy a podle mého návrhu v projednávané věci, Soudní dvůr rozhodl, že rozlišení založené na právní formě investičního fondu představuje v této souvislosti svévolné rozdílné zacházení mezi srovnatelnými situacemi.

87. Pro všechny případy uvádím, že členský stát je oprávněn, s výhradou dodržování povinností vyplývajících z unijních právních předpisů, podřídit prospěch z daňové transparentnosti *materiálním* kritériím transparentnosti. V tomto ohledu mám na mysli zejména neexistenci právní způsobilosti dotčeného subjektu, povinnost rozdělit větší část ročního čistého zisku nebo neexistenci omezené odpovědnosti společníků.

88. Na podporu svého stanoviska, podle kterého se investiční fondy zřízené podle smluvního práva a investiční fondy zřízené podle práva společností nenacházejí ve srovnatelné situaci, finská vláda tvrdila, že investiční fondy zřízené podle smluvního práva poskytují investorům zvýšenou bezpečnost, zejména v případě úpadku, tím, že jim umožňují přímo vlastnit podkladová aktiva.

89. S tímto tvrzením nesouhlasím. Jak správně zdůraznila Komise, finská vláda neuvedla žádný konkrétní důvod, proč by přímé vlastnictví podkladových aktiv v rámci fondu zřízeného podle smluvního práva poskytovalo v případě finančních obtíží větší bezpečnost než vlastnictví podílů v investičním fondu zřízeném podle práva společností. V tomto ohledu zdůrazňuji, že investiční fondy zřízené podle smluvního práva neumožňují omezit odpovědnost investorů v případě finančních obtíží, na rozdíl od některých fondů zřízených podle práva společností (zejména těch fondů, které byly zřízeny ve formě akciové společnosti).

²⁶ – Viz body 17 a 23 tohoto stanoviska.

²⁷ – Tento požadavek je skutečně stanoven, pro určité nemovitostní investiční fondy, v § 20a čtvrtém pododstavci zákona o dani z příjmu.

²⁸ – Rozsudek ze dne 29. dubna 2021 (C-480/19, EU:C:2021:334).

²⁹ – Rozsudek ze dne 29. dubna 2021, Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö (Příjem vyplácený SKIPCP) (C-480/19, EU:C:2021:334, bod 54), kurziva provedena autorem tohoto stanoviska.

90. V každém případě a jak jsem vysvětlil výše, finská vláda je oprávněna stanovit materiální kritéria, která musí být splněna, aby byla zaručena bezpečnost investorů, jakýmkoli investičním fondem (zřízeným podle smluvního práva nebo podle práva společností), který hodlá využívat daňové transparentnosti. Mám na mysli například požadavek na podřízení dohledu vnitrostátního orgánu pro finanční trhy, stejně jako společnost A SCPI ve sporu v původním řízení³⁰.

D. K neexistenci odůvodnění založeného na naléhavých důvodech obecného zájmu

91. Konstatoval jsem, že požadavek na zřízení podle smluvního práva proto, aby bylo možné využívat daňové transparentnosti, stanovený v § 20a zákona o dani z příjmu, představuje omezení volného pohybu kapitálu. Rovněž jsem ukázal, že tento požadavek zavádí svévolné rozdílné zacházení mezi srovnatelnými situacemi, a sice situacemi investičních fondů s podobným stupněm transparentnosti bez ohledu na formu jejich zřízení.

92. Zbývá přezkoumat možnost odůvodnění na základě naléhavých důvodů obecného zájmu.

93. Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že vnitrostátní opatření omezující volný pohyb kapitálu mohou být odůvodněna některým z důvodů uvedených v článku 65 SFEU nebo naléhavými důvody obecného zájmu pod podmínkou, že jsou způsobilá zaručit uskutečnění cíle, který sledují, a nepřekračují meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné³¹.

94. Nepřesvědčil mě žádný z důvodů odůvodnění uvedených ve spisu předloženém Soudnímu dvoru.

95. Zaprvé předkládající soud uvedl, že mezi cíli uvedenými v návrhu vlády, který vedl k přijetí § 20a zákona o dani z příjmu, byla vůle stanovit přesnější kritéria pro použití mechanismu daňové transparentnosti na zahraniční investiční fondy. Toto nové ustanovení tak umožnilo zvýšit předvídatelnost zdanění a právní jistotu. Vedlo také ke zrušení administrativní zátěže.

96. Stejně tak finská vláda před Soudním dvorem tvrdila, že existuje souvislost mezi přesným vymezením osvobození od daně a zárukou účinnosti daňového dohledu a výběru daní.

97. Podle mého názoru vůle zvýšit právní jistotu nemůže v žádném případě představovat legitimní důvod, který by umožňoval odůvodnit omezení svobod pohybu. Pokud by tomu tak bylo, členské státy by mohly ukládat taková omezení za podmínky, že by tato omezení byla stanovena prostřednictvím pravidel zaručujících vysoký stupeň právní jistoty.

98. Soudní dvůr sice rozhodl mnohokrát, že *nedostatek* právní jistoty ovlivňující vnitrostátní pravidla může být neslučitelný s unijním právem. Podle ustálené judikatury platí, že v oblastech, na které se vztahuje unijní právo, musí být právní předpisy členských států formulovány jednoznačným způsobem, který umožňuje dotčeným osobám seznámit se jasně a přesně se svými právy a povinnostmi a vnitrostátním soudům zajistit jejich dodržování³².

³⁰ – Viz bod 16 tohoto stanoviska.

³¹ – Viz zejména rozsudky ze dne 1. října 2009, Woningstichting Sint Servatius (C-567/07, EU:C:2009:593, bod 25); ze dne 25. října 2012, Komise v. Belgie (C-387/11, EU:C:2012:670, bod 74); ze dne 22. října 2013, Essent a další (C-105/12 až C-107/12, EU:C:2013:677, bod 50), jakož i ze dne 16. července 2020, Adusbef a další (C-686/18, EU:C:2020:567, bod 105).

³² – Viz zejména rozsudky ze dne 30. ledna 1985, Komise v. Dánsko (143/83, EU:C:1985:34, bod 10); ze dne 26. února 1991, Komise v. Itálie (C-120/88, EU:C:1991:74, bod 11); ze dne 6. března 2003, Komise v. Lucembursko (C-478/01, EU:C:2003:134, bod 20), a ze dne 15. dubna 2021, Finanzamt für Körperschaften Berlin (C-868/19, nezveřejněný, EU:C:2021:285, bod 50).

99. Z této judikatury však v žádném případě nevyplyvá, že by cíl právní jistoty mohl odůvodňovat omezení svobod pohybu vyplývající z jiných aspektů dotčených vnitrostátních pravidel.

100. Kromě toho, jak správně uvedla Komise, administrativní nebo praktické obtíže taktéž nemohou odůvodňovat samy o sobě porušení základní svobody zaručené Smlouvou³³.

101. Zadruhé finská vláda stručně poukázala na cíl soudržnosti daňového režimu a v tomto ohledu zdůraznila, že osvobození se týká investičních fondů, které mohou být zřízeny podle finských právních předpisů, a všech zahraničních fondů, které jsou jim postaveny na roveň.

102. Tuto argumentaci je třeba rovněž odmítnout. Podle ustálené judikatury platí, že proto, aby mohl být přijat argument založený na takovém odůvodnění, je třeba, aby byla prokázána existence přímé spojitosti mezi dotčenou daňovou výhodou a kompenzací této výhody určitou daňovou zátěží, přičemž přímá povaha této spojitosti musí být posouzena s ohledem na účel dotčené právní úpravy³⁴.

103. Přitom postačí uvést, že finská vláda neuplatňovala existenci takové přímé spojitosti, která je nezbytná k tomu, aby takové odůvodnění mohlo uspět.

104. Konečně a zatřetí podle vysvětlení poskytnutých předkládajícím soudem mohou finské investiční fondy v jiných členských státech podléhat přísnější právní úpravě, než je úprava použitelná ve Finsku na zahraniční fondy, což vyvolává problém z hlediska neutrality hospodářské soutěže. Jedním z cílů § 20a zákona o dani z příjmu je postavit finské fondy a zahraniční fondy na stejnou úroveň.

105. Jak přitom v podstatě uvedla Komise, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že znevýhodňující daňové zacházení v jednom členském státě, u něhož je konstatováno, že je v rozporu se základními svobodami, nemůže být považováno za slučitelné s unijním právem z důvodu případné existence daňových výhod poskytovaných v jiném členském státě³⁵.

106. Pro úplnost dále upřesňuji, že v bodě 43 rozsudku Köln-Aktienfonds Deka³⁶ nelze určit žádný důvod pro odůvodnění. Soudní dvůr zde zajisté upřesnil, že členské státy mají volnost stanovit za účelem podpory využívání subjektů kolektivního investování zvláštní daňový režim vztahující se na tyto subjekty.

³³ – Viz zejména rozsudky ze dne 16. prosince 1986, Komise v. Řecko (124/85, EU:C:1986:490, bod 12); ze dne 12. července 1990, Komise v. Itálie (C-128/89, EU:C:1990:311, bod 22); ze dne 27. listopadu 2008, Papillon (C-418/07, EU:C:2008:659, bod 54), a ze dne 3. července 2019, Delfarma (C-387/18, EU:C:2019:556, bod 30).

³⁴ – Viz zejména rozsudky ze dne 28. ledna 1992, Bachmann (C-204/90, EU:C:1992:35, bod 21); ze dne 14. září 2006, Centro di Musicologia Walter Stauffer (C-386/04, EU:C:2006:568, bod 53 a citovaná judikatura); ze dne 12. června 2018, Bevola a Jens W. Trock (C-650/16, EU:C:2018:424, bod 45), jakož i ze dne 13. listopadu 2019, College Pension Plan of British Columbia (C-641/17, EU:C:2019:960, bod 87).

³⁵ – V tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 28. ledna 1986, Komise v. Francie (270/83, EU:C:1986:37, bod 21); ze dne 26. října 1999, Eurowings Luftverkehr (C-294/97, EU:C:1999:524, bod 44); ze dne 15. července 2004, Lenz (C-315/02, EU:C:2004:446, bod 43); ze dne 12. září 2006, Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544, bod 49), jakož i ze dne 8. listopadu 2007, Amurta (C-379/05, EU:C:2007:655, body 75 a 78).

³⁶ – Rozsudek ze dne 30. ledna 2020 (C-156/17, EU:C:2020:51).

107. Dosah tohoto upřesnění, které je součástí řady úvodních úvah Soudního dvora před zodpovězením položených otázek, je však třeba chápat s ohledem na následující body tohoto rozsudku. V nich Soudní dvůr připomíná, že výkon daňové autonomie členských států musí být prováděn v souladu s požadavky vyplývajícími z práva Unie, zejména s požadavky stanovenými ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu kapitálu³⁷.

108. Soudní dvůr dodává, že zavedení vlastního režimu pro subjekty kolektivního investování a zejména povaha podmínek vyžadovaných pro zahrnutí pod tento režim a důkazy, které musí být za tímto účelem předloženy, *nesmí proto představovat omezení volného pohybu kapitálu*³⁸.

109. Jinými slovy, zavedení takového režimu nepředstavuje platný důvod, který by umožňoval odůvodnit omezení volného pohybu kapitálu.

110. S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že omezení volného pohybu kapitálu vyplývající z požadavku na zřízení podle smluvního práva za účelem využití daňové transparentnosti není odůvodněno naléhavým důvodem obecného zájmu.

V. Závěry

111. S přihlédnutím k veškerým výše uvedeným úvahám navrhuji Soudnímu dvoru, aby na předběžnou otázku položenou Helsingin hallinto-oikeus (správní soud v Helsinkách, Finsko) odpověděl následovně:

„Články 63 a 65 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že požadavek na zřízení podle smluvního práva stanovený daňovými právními předpisy členského státu proto, aby investiční fond mohl být považován za daňově transparentní, je v rozporu s volným pohybem kapitálu, jelikož vede k vyloučení investičních fondů zřízených podle práva společností v jiných členských státech, třebaže jsou tyto fondy z hlediska transparentnosti objektivně srovnatelné s fondy zřízenými podle smluvního práva.“

³⁷ – Rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka (C-156/17, EU:C:2020:51, bod 45).

³⁸ – Rozsudek ze dne 30. ledna 2020, Köln-Aktienfonds Deka (C-156/17, EU:C:2020:51, bod 46).